

Mieke Schrieks

Mieke Schrieks, 58, uit Den Bosch, Nederland, begon haar carrière met een goede baan in de financiële administratie. In 2013 zegde ze die op en startte ze haar eigen bedrijf 'In balans op weg', waarbij ze professioneel mensen naar Santiago de Compostela begeleidt. Sindsdien is ze al een twintigtal keren op weg gegaan met groepjes van drie tot vijf pelgrims. Dit jaar heeft ze er zeven tochten op zitten, alles bij elkaar een 2500 km.

Camino roep – aanleiding

'Mieke, dit is echt iets voor jou!' zei een vriendin die net op camino was geweest. Aanvankelijk was er alleen maar weerstand: 'Ik durf niet, weet de weg niet, niet hoe ik daar moet komen ... In 2007 overleed mijn man. Het jaar daarop werd ik zelf ziek en kreeg borstkanker. "Wat ga je nu doen?" klonk nog eens een jaar later vanuit de groep waar ik in revalidatie was geweest. "Ik ga op camino", zei ik, niet wetende hoe of wat. Alle beren die ik voorheen op de weg had gezet, waren ondertussen verdwenen

dankzij mijn vriendin en door wat ik had meegemaakt.'

Vanuit deze ervaring is het idee gegroeid voor 'In balans op weg'. De naam is heel bewust gekozen. Mensen voelen zich vaak geroepen tot een pelgrimstocht wanneer ze zich op een kruispunt bevinden: voor of na een scheiding, een ziekteproces ... m.a.w. wanneer ze zich emotioneel in een disbalans bevinden. Door op weg te gaan, komen ze opnieuw meer in balans. We wandelen een miljoen stappen op zo een tocht! 'Die heb jij gezet!' zeg ik dan. 'Kijk hoe ver je gekomen bent!' Het zelfvertrouwen groeit enorm tijdens zo'n tocht! Voor mij is het een feest om dat te begeleiden. Ik vind mensen zo interessant, ieder met zijn eigen ik. Ik loop een stukje met die mee, dan met die ... Meestal blijf ik bij de langzaamste. Het lopen volgt de vertraging van de gedachten. Ik stimuleer ieder om zijn eigen tempo te volgen, eigen keuzes te maken: wat is goed voor mijn lijf, hoe hard moet ik lopen? Sommigen realiseren zich op zo een tocht dat dit de eerste keer is dat ze hun eigen keuzes maken. Dat is best ontroerend.

**Monica Vanleke
gaat op zoek naar
pelgrims met een
verhaal en stelt
hen vijf vragen.**

Camino voorbereiding – tips

Zelf ben ik gestart met fysieke training: kilometers opbouwen van vijf naar twintig kilometer. In drie maanden is dat mogelijk en ben je fysiek klaar. Ik hou erg van natuur. Ik woon in de buurt van de Maas en de Drunense duinen, een groot natuurgebied met zandverstuivingen. Prachtig wandelgebied! Je mentaal voorbereiden ligt anders. Uiteindelijk moet je dat onderweg ervaren. Je weet immers nooit wat je te wachten staat. Het is altijd onzeker.

In mijn rol als begeleider zorg ik er altijd voor dat we op voorhand goed kennismaken, dat ze weten wie ik ben, dat ze bewust kiezen om met mij op pad te gaan, vanuit vertrouwen. Maandelijks organiseer ik dagwandelingen van twintig kilometer waar mensen zich vrijblijvend voor kunnen opgeven. Zo kunnen ze me ervaren en zichzelf beproeven of ze die afstand aankunnen. Indien de afstand te zwaar is, kunnen we die samen opbouwen. (Maar ik heb ook routes georganiseerd voor mensen die slechts tien tot vijftien kilometer aankunnen per dag.) Dankzij mijn zoon, die me heeft geholpen met een eigen internetsite, ben ik nu makkelijk te vinden. Dagelijkse rapporteer ik hierop met reisverslagen gedocumenteerd met vele foto's. Zo krijgen mensen een idee van wat ze in bepaalde omstandigheden kunnen doen. Ik doe ook aan 'vloggen' (live video verslagen) waarbij mensen kunnen zien hoe ik ben onderweg. Mijn Facebookpagina heeft ondertussen al achthonderd volgers. Het verkeer is erg groot. Ondertussen heb ik ook mijn persoonlijke pelgrimsstempel. Die komt als eerste in het stempelboekje. Best bijzonder!

Ik heb nu ook iemand gevonden die in de toekomst mee gaat begeleiden, op dezelfde manier als ik: integer, plezierig, zacht. Ik vind het belangrijk om mensen te begeleiden zonder dat ze dat zelf in de gaten hebben. Je bent op de achtergrond aanwezig, helemaal voor hen, zo help je hen enorm.

Camino magie – onderweg

Zoveel kleine dingen. Een medewandelaarster had problemen met haar knie en leed duidelijk veel pijn. Toen ik voorstelde om te stoppen, barstte ze in tranen uit. 'Oké,' zei ik, 'dan ga ik ervoor zorgen dat je vervoerd wordt naar de volgende herberg.' Mijn woorden waren nog niet koud of er stopte een wagen om te helpen.

Een andere medewandelaar had zijn wandelstok in een vorig pension vergeten. Toen ik terugliep bleek de deur op slot en moest ik om de sleutel in een bar. Daar bleek dat ik mijn eigen pelgrimspaspoort had laten liggen (waar ik me tot dan nog niet bewust van was geweest).

Genietend van de laatste dag van de camino, werd me zomaar een fles wijn aangeboden door een onbekende pelgrim. Deze onbekende man bleek dezelfde naam (voor- en achternaam!) te hebben als mijn overleden echtgenoot. We zijn vrienden geworden. Hij heeft me zelfs een keer vervangen als

begeleider, toen ik onverwacht moest worden opgenomen voor een nieuwe knie.

Camino ontmoetingen – bijzondere mensen

Op mijn allereerste camino kwam ik een pelgrim tegen die in alle opzichten het evenbeeld was van mijn overleden echtgenoot. Hij wilde alleen lopen, maar toch kwamen we elkaar elke dag weer tegen in dezelfde herberg, zonder af te spreken. Die tijd dat we met elkaar zijn opgetrokken hebben me de mooie momenten van mijn huwelijk doen herbeleven. Dankzij dit contact kreeg naast het verdriet ook het fijne een plek. Dat was heel bijzonder. Hij is gebleven tot de dag dat mijn man jarig zou zijn, daarna zijn we individueel verder gegaan.

Een pelgrimstocht is ontmoeten en weer vertrekken, en opnieuw ontmoeten en weer vertrekken ... zoals in het leven.

Een andere camino liep van in het begin helemaal anders dan gepland. Het begon op de luchthaven van Santander, waar me een lift werd aangeboden door een echtpaar. Daarna moest ik een bus nemen, maar die was vol. Dus vroeg ik me af of het de bedoeling was dat ik vanaf hier ging lopen? Santiago halen was in dit geval geen optie meer vanwege de beperkte tijd. Die nacht droomde ik dat ik iemand zou ontmoeten die mij een healing zou geven. 'Het moet niet gekker worden,' schreef ik in mijn dagboek. Twee dagen later ontmoette ik de man uit mijn droom. Hij zag er precies hetzelfde uit, heette Michael en was reikimaster! 'Ik ken jou!' zegden we tegen elkaar. 'Ik wist van tevoren dat ik jou ging ontmoeten,' zei hij.

Camino cadeau – thuiskomst – geleerd

Terug thuiskomen is altijd een beetje moeilijk. Je komt uit een rol waarbij je zes weken volledige aandacht voor de anderen hebt gehad, waarbij je je eigen dingen aan de kant hebt geschoven. Terug thuis kom je weer aan je eigen processen toe en dat is soms heftig. Onderweg is daar bijna geen ruimte voor. Ik ben wel iemand van de groep en de band is zodanig dat ik me door hen gekoesterd voel. Dus zij dragen mij ook. Maar me werkelijk laten helpen kan pas thuis. Met de jaren heb ik geleerd daar ook om te vragen.

Voor mij is het duidelijk: er was een leven voor de camino en een leven na de camino. Het verschil zit in vertrouwen in mezelf en in de mensheid. Geen beren meer op de weg zien, maar problemen zien als een wegwijzer en vertrouwen dat er overal altijd wel een oplossing komt. Waarom moet een mens onderweg zijn? Om het proces bij zichzelf in te gaan.